YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

18 päivänä marraskuuta 1999 *

Asiassa C-442/97,

jonka Arbeidsrechtbank Brugge (Belgia) on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Jozef Van Coile

vastaan

Rijksdienst voor Pensioenen

ennakkoratkaisun sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

(ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna 30.4.1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1248/92 (EYVL L 136, s. 7), tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. A. O. Edward (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. C. Moitinho de Almeida, L. Sevón, J.-P. Puissochet ja M. Wathelet,

julkisasiamies: S. Alber,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Rijksdienst voor Pensioenen, edustajanaan hallintovirkamies G. Perl,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja P. J. Kuijper,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Rijksdienst voor Pensioenenin, edustajanaan apulaisneuvonantaja J. C. A. De Clerck, ja komission, edustajanaan P. J. Kuijper, 24.3.1999 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 18.5.1999 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Arbeidsrechtbank Brugge on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 22.12.1997 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 30.12.1997, EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan (josta on tullut EY 234 artikla) nojalla ennakkoratkaisukysymyksen sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna 30.4.1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1248/92 (EYVL L 136, s. 7; jäljempänä asetus N:o 1408/71), tulkinnasta.

2 Tämä kysymys on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat Van Coile ja Rijksdienst voor Pensioenen (jäljempänä RVP) ja joka koskee vanhuuseläkkeen myöntämistä.

Yhteisön oikeus

3 Asetuksen N:o 1408/71 46 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos jäsenvaltion lainsäädännön mukaan vaaditut edellytykset etuuksia koskevan oikeuden saamiseksi ovat täyttyneet ilman, että 45 artiklan [muiden

vakuutus- tai asumiskausien huomioonottaminen] tai 40 artiklan 3 kohdan [työkyvyttömyysetuudet] säännösten soveltaminen on välttämätöntä, sovelletaan seuraavia sääntöjä:

a) toimivaltainen laitos laskee sille kuuluvan etuuden määrän:

i) yhtäältä ainoastaan sen soveltaman lainsäädännön säännösten mukaan;

ii) toisaalta — — ."

4 Asetukseen N:o 1408/71 lisättiin asetuksella N:o 1248/92 muun muassa 46 b artikla, jossa on erityissäännöksiä, joita sovelletaan, kun kahden tai useamman jäsenvaltion lainsäädännön perusteella maksettavat samanlaiset etuudet ovat päällekkäisiä. Sen 2 kohdassa säädetään seuraavasti:

"2. Jäsenvaltion lainsäädännön säännöksiä, jotka koskevat etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista, sovelletaan 46 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdan säännösten mukaisesti laskettuun etuuteen ainoastaan, jos kysymyksessä oleva etuus on:

a) joko etuus, jota tarkoitetaan liitteessä IV olevassa D osassa ja jonka määrä on riippumaton täyttyneiden vakuutus- tai asumiskausien kestosta;

tai

b) etuus, jonka määrä lasketaan täyttyneeksi katsotun riskin toteutumispäivän ja myöhemmän päivän välisen laskennallisen kauden perusteella. Viimeksi mainitussa tapauksessa sanottuja säännöksiä sovelletaan tällaisen etuuden ollessa päällekkäinen:

i) joko samanlaisen etuuden kanssa, paitsi jos kahden tai useamman jäsenvaltion välillä on tehty sopimus, jonka tarkoituksena on estää saman laskennallisen kauden huomioon ottaminen kahdesti tai useammin;

ii) tai a kohdassa tarkoitetun etuuden kanssa.

Etuudet ja sopimukset, joita tarkoitetaan b kohdassa, luetellaan liitteessä IV olevassa D osassa."

5 Asetuksella N:o 1248/92 asetukseen N:o 1408/71 tehdyillä muutoksilla täsmennettiin päällekkäisyyden estävien kansallisten sääntöjen soveltamisalaa, mutta ei muutettu niiden keskeistä sisältöä (asia C-143/97, Conti, tuomio 22.10.1998, Kok. 1998, s. I-6365, 19 kohta).

Belgian lainsäädäntö

6 Pääasian oikeudenkäynnissä on kyse palkattujen työntekijöiden vanhuus- ja leskeneläkkeitä koskevista yleisistä säännöksistä 21.12.1967 tehdyn kuninkaan

päätöksen, sellaisena kuin se on muutettuna 5.4.1976 tehdyllä kuninkaan päätöksellä (Moniteur belge, 8.4.1976), 32 b §:n soveltamisesta.

7 Kuninkaan päätöksen nro 50, joka on tehty 24.10.1967 (Moniteur belge, 27.10.1967), 15 §:n 3 momentissa säädetään seuraavaa:

"Kuningas määrittää, millainen selvitys vanhuuseläkkeen saantioikeuden perustana olevasta ansiotyöstä on esitettävä ja antaa yksityiskohtaiset säännöt siitä, miten työskentelykaudet, joista ei ole esitetty selvitystä, rinnastetaan ansiotyön kausiin."

8 Kuninkaan päätöksen nro 50 täytäntöönpanosta 21.12.1967 tehdyn kuninkaan päätöksen 32 b §:n 5 ja 6 momentissa säädetään seuraavaa:

"Palkatun työntekijän, joka on 1.1.1938 ja 1.1.1945 välisenä aikana työskennellyt tässä ominaisuudessa ja jonka osalta on maksettu 2 momentissa mainitun vakuutusmaksun vuosittaista määrää vastaava vakuutusmaksu, katsotaan maksaneen riittävästi vakuutusmaksuja, jotta voidaan pitää selvitettynä, että hän on ollut tavanomaisessa ja päätoimisessa ansiotyössä koko sen ajanjakson ajan, joka on kulunut selvitetyn ansiotyön päättymisajankohdan ja 1.1.1946 välillä.

Kahdessa edellisessä momentissa tarkoitettu olettama on kumottavissa vain sellaisten ansiotyön kausien osalta, joilta asianomainen saa eläkettä muun kuin itsenäisiä ammatinharjoittajia koskevan Belgian järjestelmän tai ulkomaisen jär-

jestelmän perusteella. Olettama on kumottavissa myös, jos asianomainen osoittaa työskennelleensä kaivostyöntekijänä, merimiehenä tai kalastajana."

9 Näin säädettyä olettamaa kutsutaan "sotavuosia koskevaksi [lailliseksi] olettamaksi".

10 Edellä mainitun 21.12.1967 tehdyn kuninkaan päätöksen 32 b §:n säännökset kumottiin 4.12.1990 tehdyn kuninkaan päätöksen 50 §:n 1 momentin 1 kohdalla (Moniteur belge, 20.12.1990), mutta niitä sovelletaan edelleen eläkkeisiin, joita — kuten Van Coilen eläkettä — on tosiasiallisesti alettu maksaa ennen 1.1.1991.

Pääasia

11 Van Coile, joka on syntynyt vuonna 1924, työskenteli Belgiassa lokakuun 1941 ja maaliskuun 1943 välisen ajan ja tämän jälkeen lokakuusta 1945 lähtien. Lisäksi hän työskenteli Saksassa maaliskuun 1943 ja toukokuun 1945 välisen ajan, ensin Nürnbergissä ja sitten Dresdenin lähettyvillä.

12 Van Coile haki 22.9.1988 palkatuille työntekijöille myönnettävää Belgian eläkettä 1.9.1989 lähtien. Samoihin aikoihin hän haki myös Saksan liittotasavallan toimivaltaisilta laitoksilta palkatuille työntekijöille myönnettävää eläkettä ajalta, jonka hän oli työskennellyt Nürnbergissä.

13 RVP myönsi 6.3.1989 tekemällään alustavalla päätöksellä Van Coilelle eläkkeen, joka oli 42/45 täydestä eläkkeestä, ottaen muun muassa huomioon

kokonaan tai osittain vuodet 1943—1945 sotavuosia koskevan presumtion perusteella.

14 Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz (Saksan sosiaaliturvalaitos) myönsi Van Coilelle 29.1.1990 tekemällään päätöksellä Saksan liittotasavallan eläkkeen ajalta, jonka tämä oli vuonna 1943 työskennellyt Nürnbergissä. RVP teki tämän jälkeen 20.4.1990 lopullisen päätöksen myöntäen lokakuussa 1941 alkaneeseen työuraan perustuvan eläkkeen, joka oli 41/45 täydestä eläkkeestä ja lukien mukaan ajanjakson, jonka tämä oli työskennellyt Dresdenin lähettyvillä.

15 Saksojen vuonna 1990 tapahtuneen yhdistymisen jälkeen Van Coile jätti 12.1.1995 Landesversicherungsanstalt Rheinprovinzille hakemuksen, jossa hän vaati tehdyn päätöksen muuttamista siten, että hänelle myönnettäisiin eläke myös entisen Saksan demokraattisen tasavallan alueella tehdystä työstä. Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz myönsi hänelle 19.6.1995 tekemällään päätöksellä 1.1.1995 lähtien eläkkeen, joka oli laskettu hänen Saksassa täyttyneiden työskentelykausiensa yhteenlasketun pituuden perusteella, mukaan lukien entisessä Saksan demokraattisessa tasavallassa täyttyneet kaudet.

16 Tämän päätöksen seurauksena RVP laski 26.7.1995 uudelleen Van Coilen belgialaisen eläkkeen. Toisin kuin RVP:n aikaisemmassa päätöksessä, eläkkeen määräksi laskettiin 40/45 täydestä eläkkeestä entisen 41/45:n sijasta, koska sotavuosia koskeva olettama oli kumoutunut niiden työskentelykausien osalta, joiden perusteella Van Coile voi vaatia Saksan eläkettä. Koska Belgian ja Saksan eläkkeiden yhteenlaskettu määrä oli "kansallisen oikeuden" mukaan maksettavaa eläkettä suurempi, RVP ei myöntänyt asetuksen N:o 1408/71 50 artiklan mukaista lisää.

17 Van Coile riitautti RVP:n päätöksen Arbeidsrechtbank Bruggessa vedoten yhteisön oikeuteen ja yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön osoittaak-

seen, että hänen belgialaisen eläkkeensä pienentäminen ei sopinut yhteen asetuksessa N:o 1408/71 olevien päällekkäisyyden estävien sääntöjen ja erityisesti tämän asetuksen 46 b artiklan 2 kohdan kanssa.

18 Arbeidsrechtbank Brugge päätti tällöin lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

"Palkattujen työntekijöiden vanhuus- ja leskeneläkkeitä koskevista yleisistä säännöksistä 21.12.1967 tehdyn kuninkaan päätöksen 32 b §:n 5 momentissa säädetään seuraavaa: 'Palkatun työntekijän, joka on 1.1.1938 ja 1.1.1945 välisenä aikana työskennellyt tässä ominaisuudessa ja jonka osalta on maksettu 2 momentissa mainitun vakuutusmaksun vuosittaista määrää vastaava vakuutusmaksu, katsotaan maksaneen riittävästi vakuutusmaksuja, jotta voidaan pitää selvitettynä, että hän on ollut tavanomaisessa ja päätoimisessa ansiotyössä koko sen ajanjakson ajan, joka on kulunut selvitetyn ansiotyön päättymisajankohdan ja 1.1.1946 välillä.'

Edellä mainitun 21.12.1967 tehdyn kuninkaan päätöksen 32 b §:n 6 momentissa säädetään seuraavaa: 'Kahdessa edellisessä momentissa säädetty presumtio on kumottavissa vain sellaisten ansiotyön kausien osalta, joilta asianomainen saa eläkettä muun kuin itsenäisiä ammatinharjoittajia koskevan Belgian tai ulkomaisen järjestelmän perusteella.'

Onko 21.12.1967 tehdyn kuninkaan päätöksen 32 b §:n 6 momentin kaltainen säännös asetuksen N:o 1408/71 46 b artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu sellainen jäsenvaltion lainsäädännön säännös, joka koskee etuuksien pienentämistä,

keskeyttämistä tai peruuttamista ja jota ei voida soveltaa 46 artiklan 1 kohdan a alakohdan i luetelmakohdan mukaisesti laskettuun etuuteen?"

Ennakkoratkaisukysymys

19 Kansallinen tuomioistuin kysyy ennakkoratkaisukysymyksessään pääasiallisesti, onko pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen säännös, jonka mukaan palkatun työntekijän, joka on 1.1.1938 ja 1.1.1945 välisenä aikana työskennellyt tässä ominaisuudessa ja jonka osalta on maksettu kyseisen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän mukaiset vähimmäismaksut, katsotaan maksaneen riittävästi vakuutusmaksuja, jotta voitaisiin pitää selvitettynä, että hän on ollut tavanomaisessa ja päätoimisessa ansiotyössä koko sen ajanjakson ajan, joka on kulunut selvitetyn ansiotyön päättymisajankohdan ja 1.1.1946 välillä, mutta jonka mukaan tätä olettamaa ei sovelleta sellaisiin työskentelykausiin, joiden osalta asianomainen saa eläkettä jonkin muun valtion järjestelmän nojalla, asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettu etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista koskeva säännös.

20 RVP ja komissio katsovat, että tähän kysymykseen on vastattava kieltävästi.

21 RVP toteaa muun muassa, että säätämällä sotavuosia koskevasta olettamasta Belgian lainsäätäjä on halunnut varmistaa, että ennen sotaa palkattuna työntekijänä toimineelle henkilölle, jonka on sotatapahtumien seurauksena pitänyt keskeyttää tämä työnteko niin ettei hän enää kykene osoittamaan, että hän on samalla tavoin kuin aikaisemminkin jatkanut tuona aikana eläkeoikeuksiensa kartuttamista, ei aiheudu tästä haitallisia seurauksia.

22 Jotta kuitenkin estettäisiin eläkkeen myöntäminen kahteen kertaan saman ajanjakson osalta, tätä olettamaa ei sovelleta, jos jonkin muun valtion samalta ajalta

myöntämä eläke osoittaa, ettei kyseinen henkilö ole tuon ajanjakson aikana työskennellyt Belgiassa palkattuja työntekijöitä koskevan järjestelmän alaisena. RVP:n mukaan kyse on siis näyttöön liittyvästä kysymyksestä, joka on ratkaistu kumottavissa olevalla olettamalla, jota ei voida pitää etuuksia pienentävänä säännöksenä.

23 Komissio lisää tähän, että nyt esillä oleva asia eroaa selkeästi asiasta Romano (asia 58/84, tuomio 4.6.1985, Kok. 1985, s. 1679) ja edellä mainitusta asiasta Conti, joissa komissio esitti näkemyksen, jonka mukaan tuolloin kyseessä olleita kansallisia säännöksiä oli pidettävä etuuksia pienentävinä. Ensin mainitussa asiassa oli kyse siitä, voidaanko etuuksia pienentävänä säännöksenä pitää kansallista säännöstä, jolla täyden 30 vuoden työskentelykauden saavuttamiseksi tarvittavia myönnettyjä laskennallisia työskentelyvuosia vähennettiin niiden vuosien lukumäärällä, joilta työntekijä voi vaatia eläkettä toisessa jäsenvaltiossa. Toisessa asiassa oli kyse säännöksestä, jolla ainakin 25 vuotta kaivostyöläisenä työskennelleen työntekijän vajaaseen eläkkeeseen myönnettävää lisää vähennettiin ottaen huomioon Belgian tai ulkomaisen muun järjestelmän perusteella saadut eläkkeet.

24 Komission mukaan "kausia", joiden perusteella laskennalliset vuodet tai laskennallinen lisä määritetään, ei voida sijoittaa ajallisesti mihinkään tiettyyn ajanjaksoon. "Saman kauden" aikana ei siis voida kuulua kahden lainsäädännön alaisuuteen. Nyt esillä olevassa asiassa on sitä vastoin kyse määrättyyn kauteen (toinen maailmansota) liittyvästä olettamasta, joka on kumottavissa näyttöä esittämällä. Nyt kyseessä olevassa pääasiassa esillä oleva säännös ei siis komission mukaan ole etuuksien pienentämistä koskeva säännös.

25 Ensin on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että kansallista oikeussääntöä on pidettävä pienentämistä koskevana säännöksenä, jos siinä säädetty laskentatapa vaikuttaa siten, että sen eläkkeen määrä, jota asianomainen

voi vaatia, pienenee sillä perusteella, että hän saa jotakin etuutta toisesta jäsenvaltiosta (em. asia Conti, tuomion 25 kohta).

26 Yhteisöjen tuomioistuin on tässä samassa tuomiossa katsonut, että etuuksien pienentämistä koskevia säännöksiä ei voida jättää asetuksessa N:o 1408/71 säädettyjen soveltamisedellytysten ja -rajoitusten ulkopuolelle pitämällä niitä laskusääntöinä (em. asia Conti, tuomion 24 kohta).

27 Tällaisia kansallisia säännöksiä ei myöskään voida jättää asetuksessa N:o 1408/71 säädettyjen soveltamisedellytysten ja -rajoitusten ulkopuolelle pitämällä niitä todistelusääntöinä.

28 Sotavuosia koskeva presumtio on kuitenkin kansallisessa tuomioistuimessa esillä olevassa asiassa osa lainsäädäntöä, jolla pyritään vähentämään niitä haitallisia vaikutuksia, joita toisella maailmansodalla oli Belgian lainsäädännön soveltamisalaan kuuluneiden työtekijöiden eläkeoikeuksiin.

29 Tässä tarkoituksessa on säädetty, että palkatun työntekijän, joka on 1.1.1938 ja 1.1.1945 välisenä aikana työskennellyt Belgiassa tässä ominaisuudessa ja jonka osalta on maksettu kansallisen sosiaaliturvajärjestelmän mukaiset vähimmäismaksut, katsotaan maksaneen riittävästi vakuutusmaksuja, jotta voidaan pitää selvitettynä, että hän on ollut tavanomaisessa ja päätoimisessa ansiotyössä koko sen ajanjakson ajan, joka on kulunut selvitetyn ansiotyön päättymisajankohdan ja 1.1.1946 välillä.

30 Tämä olettama on edullinen muun muassa sellaisen työntekijän kannalta, joka Belgiassa työskenneltyään ei kykene osoittamaan, että hän on kyseisinä vuosina maksanut riittävästi vakuutusmaksuja, koska asiakirjat ovat tuhoutuneet tai

hävinneet, ja sellaisen henkilön kannalta, joka sotatapahtumien seurauksena ei ole voinut jatkaa työuraansa Belgiassa.

31 On syytä korostaa, että kyseinen olettama koskee kyseiseen Belgian järjestelmään maksettuja vakuutusmaksuja eikä työskentelyä Belgiassa. Olettamaa ei siis voida kumota senkaltaisessa tilanteessa, jossa pääasian kantaja on, vain sillä perusteella, ettei hänen ollut kiistetty työskennelleen Saksassa tietyn ajan. Sitä vastoin siitä hetkestä, jona hänelle myönnettiin eläke Saksassa täyttyneiden työskentelykausien osalta, niitä perusteluja, joiden nojalla Belgian lainsäätäjä sääti hänelle edullisesta sotavuosia koskevasta presumtiosta, ei voida enää soveltaa häneen.

32 Näin ollen kansallista säännöstä, jossa säädetään tällaisen tilanteen varalta, ettei sotavuosia koskevaa presumtiota voida soveltaa niihin työskentelykausiin, joilta asianomainen saa eläkettä jonkin muun sosiaaliturvajärjestelmän perusteella, ei voida pitää asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettuna etuuksien "pienentämistä" koskevana säännöksenä. Tällaisessa säännöksessä säädetään näet ainoastaan niistä seurauksista, joita aiheutuu silloin, kun asianomainen jo saa eläkettä jonkin muun järjestelmän perusteella kokonaisilta työskentelykausilta tai niiden osilta eikä kykene osoittamaan maksaneensa niiltä riittävästi kyseiseen Belgian järjestelmään perustuvia sosiaaliturvamaksuja.

33 Ennakkoratkaisukysymykseen on siis vastattava siten, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen säännös, jonka mukaan palkatun työntekijän, joka on 1.1.1938 ja 1.1.1945 välisenä aikana työskennellyt tässä ominaisuudessa ja jonka osalta on maksettu kyseisen jäsenvaltion sosiaaliturvajärjestelmän mukaiset vähimmäismaksut, katsotaan maksaneen riittävästi vakuutusmaksuja, jotta voidaan pitää selvitettynä, että hän on ollut tavanomaisessa ja päätoimisessa ansiotyössä koko sen ajanjakson ajan, joka on kulunut selvitetyn ansiotyön päättymisajankohdan ja 1.1.1946 välillä, mutta jonka mukaan tätä olettamaa ei

sovelleta sellaisiin työskentelykausiin, joiden osalta asianomainen saa eläkettä jonkin muun valtion järjestelmän nojalla, ei ole asetuksessa N:o 1408/71 tarkoitettu etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista koskeva säännös.

Oikeudenkäyntikulut

34 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneelle Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Arbeidsrechtbank Bruggen 22.12.1997 tekemällään päätöksellä esittämän ennakkoratkaisukysymyksen seuraavasti:

Pääasiassa kyseessä olevan kaltainen kansallinen säännös, jonka mukaan palkatun työntekijän, joka on 1.1.1938 ja 1.1.1945 välisenä aikana työskennellyt tässä ominaisuudessa ja jonka osalta on maksettu kyseisen jäsenvaltion sosiaaliturva-

järjestelmän mukaiset vähimmäismaksut, katsotaan maksaneen riittävästi vakuutusmaksuja, jotta voidaan pitää selvitettynä, että hän on ollut tavanomaisessa ja päätoimisessa ansiotyössä koko sen ajanjakson ajan, joka on kulunut selvitetyn ansiotyön päättymisajankohdan ja 1.1.1946 välillä, mutta jonka mukaan tätä olettamaa ei sovelleta sellaisiin työskentelykausiin, joilta asianomainen saa eläkettä jonkin muun valtion järjestelmän nojalla, ei ole sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna 30.4.1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1248/92, tarkoitettu etuuksien pienentämistä, keskeyttämistä tai peruuttamista koskeva säännös.

Edward Moitinho de Almeida Sevón

Puissochet Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 18 päivänä marraskuuta 1999.

R. Grass

kirjaaja

D. A. O. Edward

viidennen jaoston puheenjohtaja